



מ"ת 25166/07/15 - שמעון סבח נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 25166-07-15 מדינת ישראל נ' אברג'יל(עציר) ואח'

לפני	כבוד השופט אברהם הימן
המבקש	שמעון סבח
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לעיון חוזר בהחלטה על מעצרו של המבקש.

רקע דיוני

הרקע למעצרו של המבקש, צוין בהחלטות רבות, הן של בית משפט זה כמו גם של בית המשפט העליון.

ראוי לציין כי בעניין זה, עיון חוזר בהחלטת המעצר, אין זו הבקשה הראשונה שמגיש המבקש. בקשה כמעט זהה לזו שלפני הוגשה ביום 15.8.18 אשר נדונה לפני בהרחבה ביום 20.9.19. ביום 9.10.18 נתתי החלטתי בבקשה.

מטעמי נוחות אביא לכאן הרקע הדיוני למעצרו של המבקש, כפי שפירטתי בהחלטתי מיום 9.10.18:

"כנגד המבקש ו- 17 נאשמים נוספים הוגש כתב אישום המתאר מסכת עבריינית הידועה בכינוי

"פרשה 512" ועניינה בעבירות חמורות אשר בוצעו במסגרת ארגון פשיעה בינלאומי, בראשו עמד הנאשם 1- יצחק אברג'יל (להלן- "אברג'יל"). על פי כתב האישום, ובמסגרת שני אישומים- השלישי והרביעי, מיוחסות למבקש שלוש עבירות רצח, עבירה של ניסיון רצח וכן עבירות של חבלה בכוונה מחמירה, פציעה בנסיבות מחמירות, גרימת חבלה של ממש וקשירת קשר לפשע - הכל במסגרת ארגון פשיעה.

להלן יובאו פרטי האישום השלישי והאישום הרביעי כפי שתוארו בבש"פ 4398/16 אשר בהחלטה מיום 26.6.16 דחה בית המשפט העליון (כב' השופט י' דנציגר) ערר המבקש על החלטת בית משפט זה (כב' השופט ב' שגיא) מיום 2.5.16 אשר הורתה על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים:

"האישום השלישי, מייחס לעורר (ולנאשמים 1, 4, 9 ו-11) מעורבות, ביחד עם עדי מדינה, בניסיון לרצוח את זאב רוזנשטיין ביום 30.6.2003 בגני התערוכה בתל-אביב. על פי המפורט באישום זה, נפגש העורר עם הנאשם 11, עד המדינה ה.צ. ויניב בן סימון, מספר



ימים לפני ניסיון הרצח. העורר פירק יחד עם בן סימון פגוש של רכב. לאחר מכן, העלו את הפגוש לביתו של הנאשם 11, שם הכין ה.צ. את המטען נשוא כתב האישום שהוטמן בפגוש דן, והוא הורכב חזרה ברכב בנוכחות העורר והנאשם 11. לאחר מכן, סייעו העורר והנאשם 11 לבדוק אם המטען עובד באמצעות שלט. בהמשך, הופעל המטען ובעקבותיו אירע פיצוץ רב עוצמה, שכתוצאה ממנו נחבלו רוזנשטיין, מאבטחיו ואנשים נוספים. בגין המעשים הללו, הואשם העורר בעבירה של ניסיון לרצח במסגרת ארגון פשיעה, לפי סעיף 305(1) יחד עם סעיף 3 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); חבלה בכוונה מחמירה במסגרת ארגון פשיעה לפי סעיף 329(א)(1)-ו(3) יחד עם סעיף 3 לחוק (שלוש עבירות); קשירת קשר לפשע במסגרת ארגון פשיעה לפי סעיף 449(א) יחד עם סעיף 3 לחוק; וגרימת חבלה של ממש במסגרת ארגון פשיעה לפי סעיף 380 יחד עם סעיף 3 לחוק.

האישום הרביעי, מייחס לעורר (ולנאשמים 1-4, 9 ו-11-14) מעורבות בניסיון התנקשות נוסף בזאב רוזנשטיין, מיום 11.12.2003. על פי המפורט באישום זה, שהו העורר והנאשם 11, יחד עם עד המדינה ה.צ. בביתו, בזמן שהכין מטען. בשלב מאוחר יותר, מסר העורר את המטען (להלן: המטען הראשון) לידי של הנאשם 13 אשר הגיע לאסוף אותו בשליחות ש.כ., עד המדינה. לאחר מספר ימים חזר עד המדינה ש.כ. עם המטען ל-ה.צ., טען כי הוא אינו תקין וכי יש צורך בהחלפת הסוללה וביקש מ-ה.צ. שירכיב אותו מחדש. באותן נסיבות, תיקן ה.צ. את המטען (להלן: המטען השני) ומסר אותו לנאשם 13 בנוכחות עד המדינה י.מ. והעורר. בהמשך, הופעל המטען השני וגרם למותם של שלושה אזרחים ולפציעתם של 51 אנשים נוספים. בגין המעשים הללו, הואשם העורר בעבירה של רצח לפי סעיף 300(א)(2) בצירוף סעיף 20(ג)(2) לחוק (שלוש עבירות); חבלה בכוונה מחמירה במסגרת ארגון פשיעה לפי סעיף 329(א)(3) יחד עם סעיף 3 לחוק (שלוש עבירות); פציעה בנסיבות מחמירות במסגרת ארגון פשיעה לפי סעיף 334 וסעיף 335(א)(2) יחד עם סעיף 3 לחוק (ריבוי עבירות); גרימת חבלה של ממש במסגרת ארגון פשיעה לפי סעיף 380 יחד עם סעיף 3 לחוק (ריבוי עבירות); וקשירת קשר לפשע במסגרת ארגון פשיעה לפי סעיף 449(א) יחד עם סעיף 3 לחוק".

בהחלטה מיום 2.5.16 קבע בית משפט זה (כב' השופט ב' שגיא), כאמור, כי קיימות ראיות לכאורה ברמה הנדרשת לצורך מעצרו של המבקש עד תום ההליכים.

כך באשר למעורבותו של המבקש באישום השלישי (ניסיון הרצח בגני התערוכה) נקבע:

"לאחר שבחנתי את הראיות השונות הרלוונטיות למשיב 10, הגעתי למסקנה לפיה קיימות ראיות לכאורה ברמה הנדרשת לשלב זה של ההליך, כאשר מסקנה זו מבוססת על השילוב שבין עדויות שני עדי המדינה י.מ ו-ה.צ. ה.צ, אשר אין חולק כי שימש בתפקיד מרכזי ומשמעותי (מרכיב המטען) באירועי אישום זה, ציין בהודעותיו כי משיב 10 נכח בביתו של משיב 11, במועד בניית מטען החבלה, תוך שסייע ליניב לפרוק את פגוש הרכב ולהעלותו לדירתו של משיב 11, שם הרכיב עד המדינה ה.צ את



המטען על-גבי הפגוש.

וכך ציין: "עלינו לבית ויניב הביא איתו את הצ'מידן שבפנים היו לבנות חבלה והיה קצת חומר כמו פלסטלינה חומר נפץ והיה נפצים והשלטים. בבית היה שמעון סבח ופטריק הזה ויניב שבא, את כולם זיהיתי בתמונה יחד איתי היה יניב ויניב אמר לי שהוא רוצה שאני הרכיב (כך במקור - ב.ש) את המטען ברכב ויניב אמר לי שאני ארכיב את המטען בטמבון ואמרתי ליניב שאני לא יכול בצורה הזאת וביקשתי שיפרקו את הטמבון ואני ארכיב את המטען בטמבון בתוך הבית בסלון. אם אני לא טועה זה היה בצהריים. חוץ מאיתנו לא היה אף אחד. יניב ושמעון (משיב 10 - ב.ש) ירדו למטה ופירוק את הטמבון והביאו אותו לדירה שם הכנתי את המטען... עכשיו נהיה עוד סיפור שמעון סבח אמר לי בוא נראה מאיזה מרחק זה עובד אז באמת אני ירדתי למטה עם השלט ובטלפון הלכתי מרחק מסוים ושמעון אמר לי שזה עובד... אם אני לא טועה שחתי שם שני קילו ואמרתי לשמעון ופטריק שזה מספיק ויותר..." (ראה הודעה מיום 31.5.15 עמ' 6 שורות 183-155).

דבריו אלה של ה.צ, אשר עולים במספר אסמכתאות נוספות, מתיישבים גם עם הודעותיו של עד המדינה י.מ, בדבר מעורבותו של משיב 10 באירועים המתוארים באישום זה. ראה לדוגמא הודעת י.מ מיום 11.7.08, שם ציין המשיב כי: "שמעון סבח הוא זה שלקח את המטען ושם אותו בתא המטען מאחור".

גם עד המדינה ש.כ תיאר את נוכחותו של משיב 10 בביתו של ה.צ בתקופה הרלוונטית לאישומים 3 ו-4, וזאת בהקשר לפעילות פלילית מגוונת (הודעה מיום 30.6.15 עמ' 5). אני ער לטענת עו"ד קפלנסקי, לפיה קיימת חוסר התאמה בין עדותו של י.מ ביחס לנסיבות הכנת המטען לבין עדותו של ה.צ (ראה לדוגמא מיקום הכנת המטען, וסוגית "ארגז הקרטון" בו הונח), ונראה כי מדובר בטענות לא מבוטלות. יחד עם זאת, יש לזכור כי העד מספק את תיאור המסגרת כבר בשנת 2008, ובהחלט קיימת אפשרות כי קיים ערבוב מסוים בין האירועים השונים, אך שעה שמדובר ממילא בראיית סיוע, ובהליך מעצר, איני רואה באותו טיעון ככזה השומט את הקרקע תחת התשתית הראייתית, או הופך אותה לחלשה. יש אף לקחת בחשבון כי משיב 10 מעורב באירועי האישום הרביעי, שאף בהם, בנסיבות מסוימות, ניתן לראות כסיוע לעדותו של ה.צ ביחס לעובדות האישום השלישי. מסקנתי אפוא כי קיימות ראיות לכאורה ברמה הנדרשת כנגד משיב 10 ביחס לאישום השלישי".

כך באשר למעורבותו של המבקש באישום הרביעי (הרצח המשולש ברחוב יהודה הלוי) נקבע:

"לאחר שבחנתי את הראיות השונות הרלוונטיות למשיב 10, הגעתי למסקנה לפיה קיימות ראיות לכאורה ברמה הנדרשת לשלב זה של ההליך, כאשר מסקנה זו מבוססת על השילוב שבין עדויות שני עדי המדינה י.מ ו-ה.צ.

מהודעותיו של עד המדינה ה.צ, עולה מעורבות ברורה של משיב 10 בהעברת המטען מרשותו (של ה.צ) לאדם שהגיע לקחתו (בהמשך התברר כי מדובר במשיב 13). ראה לדוגמא, הודעתו של ה.צ מיום 31.5.15 עמ' 7 שורות 201-200 שם צוינו הדברים



הבאים: "היה אירוע שנתתי לשמעון סבח מטען בקרטון ששמעון אמר לי שזה הולך לפח ליד הרכב של זאביק אבל זה הלך ליהודה הלוי..."

ראה גם הודעת ה.צ מיום 3.6.15 עמ' 9 שורה 239, שם נשאל איפה היה שמעון סבח בזמן שבנה את המטען, וציין: "מי שחיכה בבית היה שמעון סבח". עוד צוין בשורה 242: "כמו שאני זוכר שמעון חיכה בשביל לתת את זה לבחור שחיכה מחוץ לבית אני חושב שבא עם אופנוע..."

באותה הודעה, מתוארת אמירה שאמר משיב 10 לה.צ, לאחר הפיצוץ: "ראית? לא קרה לו כלום" ללמדך על מודעותו באשר ל"יעד" המטען.

מעורבותו של משיב 10 באירועי האישום הרביעי, נלמדת גם מהודעות עד המדינה י.מ. ראה לדוגמא, חקירה מיום 2.4.13 עמ' 4 שורות 125-127, שם מתייחס י.מ לחלקו של המשיב במספר אירועים עברייניים, וכאשר נשאל על-ידי החוקר האם מדבריו ניתן להבין כי היה חלק בלתי נפרד גם מאירועי האישום הרביעי, ולא רק נכח בביתו של ה.צ בזמן העברת המטען, ציין: "כן כן אין ספק בכלל איזה שאלה".

כפי שצינתי בסקירת הראיות ביחס לאישום השלישי, והדברים רלוונטיים גם כעת, גם עד המדינה ש.כ תיאר את נוכחותו של משיב 10 בביתו של ה.צ בתקופה הרלוונטית לאישומים 3 ו-4, וזאת בהקשר לפעילות פלילית מגוונת (הודעה מיום 30.6.15 עמ' 5).

יוצא אפוא כי קיימות ראיות לכאורה ברמה הנדרשת לשלב זה של ההליך, לפיהן משיב 10 נכח בביתו של ה.צ בזמן הכנת המטען, ואף דאג להעבירו, לאחר שהושלמה הכנתו, למשיב 13. הראיות בעניין הנוכחות בזמן העברת המטען השני חלשות יותר (לאור עדותו של ש.כ כי אינו בטוח בדבר נוכחותו של משיב 10 באותו אירוע), אך אינני סבור כי יש לכך השפעה משמעותית על עוצמתה של עילת המסוכנות או על סיכויי הרשעה.

באופן דומה, אני מתייחס גם לטענתו של עו"ד קפלנסקי, לפיה חלקו המרכזי של משיב 10 היה בהעברת המטען התקול ולא במטען שהתפוצץ בסופו של יום. ממילא, זו הפעולה המיוחסת למשיב 10, ובמלוא הזהירות, סבורני כי יש בה כדי לאפשר הרשעה בקשירת קשר לביצוע רצח, ולא מן הנמנע, כי גם בעבירת הרצח עצמה".

ערר על החלטה זו הקובעת קיומן של ראיות לכאורה למעורבות המבקש באישום השלישי ובאישום הרביעי נדחה. בית המשפט העליון קבע כדלקמן:

"העורר מודה בפועל (בסעיף 76 להודעת הערר המתוקנת), כי ישנן ראיות לכך ששהה בביתו של ה.צ. בעת סיום הרכבת המטען הראשון (שהיה תקול ולא התפוצץ), ואף מסר אותו לנאשם 13 (כמתואר בסעיף 11 לאישום הרביעי בכתב האישום). עם זאת, טוען העורר כי אין ראיות ישירות לכך שהיה נוכח גם במסירת המטען השני (שגרם כזכור, בין השאר, למותם של שלושה אזרחים), ובכלל זה כי מעורבותו בהעברת המטען הראשון אינה יכולה לקשר אותו באופן ישיר למטען השני. בין היתר, טוען העורר כי הודעתו של ה.צ. היא הראיה היחידה הקושרת את אותו למטען השני, אך כי מההודעה עולה ש-ה.צ. אינו בטוח בנוכחותו של העורר בעת מסירת המטען השני. דין טענות אלה להידחות.

אף אם הייתי מקבל את טענת העורר - לפיה לא ניתן לקשרו למטען השני אלא רק למטען



הראשון - הרי שדי בכך כדי לבסס תשתית ראייתית לכאורית במקרה דנן. ודוק, העורר מודה למעשה כי העביר לנאשם 13 מטען שיועד לחיסולו של רונשטיין, כאשר מסיבות טכניות בלבד לא יצאה התכנית אל הפועל. עובדה זו אף עולה מהודעותיו של ה.צ. בצדק הפנה בית המשפט המחוזי, לעניין העברת המטען הראשון, לאמירתו של ה.צ. כי "היה אירוע שנתתי לשמעון סבח (העורר - י.ד.) מטען בקרטון" (עמ' 7 להודעה מיום 31.5.2015); וכן כי "כמו שאני זוכר שמעון חיכה בשביל לתת את זה לבחור שחיכה מחוץ לבית" (עמ' 9 להודעה מיום 3.6.2015). בסיכומו של דבר, קבע בית המשפט ביחס למטען הראשון כי "במלוא הזהירות", יש בדברים אלו "כדי לאפשר הרשעה בקשירת קשר לביצוע רצח, ולא מן הנמנע, כי גם בעבירת הרצח עצמה" (עמ' 26 להחלטה). יוצא, כי לא יכול להיות חולק על כך שקיימת תשתית ראייתית לכאורית להרשעתו של העורר, לכל הפחות ומבלי לקבוע מסמרות בדבר, בכל הנוגע לעבירות הנגזרות ממעשיו ביחס למטען הראשון. למעלה מן הצורך, אדרש אף לראיות המצביעות על נוכחותו של העורר בעת מסירת המטען השני. על פניו צודק העורר בהפנייתו לאמירתו של ה.צ. - בתשובתו לשאלה האם נכח העורר - כי "בפעם השנייה אני לא בטוח אבל יכול להיות שכן" (עמ' 11 להודעה מיום 3.6.2015). עם זאת, מיד לאחר מכן מוסר ה.צ. כי העורר ידע על ייעודו של המטען השני. כך, מתאר ה.צ. כי כאשר שמע על תוצאות פיצוץ המטען השני רב "ריב אימים" עם העורר, אשר אמר לו ביחס לרונשטיין "ראית לא קרה לו כלום" (שם, בעמ' 12). בנוסף, מדבריו של י.מ. בעימות עם העורר מיום 22.5.2015 (עמ' 13); ומהודעתו מיום 11.7.2008 (עמ' 18) עולה על פניו, כי העורר אכן נכח בביתו של ה.צ. בעת הרכבת המטען השני. משהגעתי לכלל מסקנה כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית המקימה סיכוי סביר להרשעת העורר בעבירות נשוא האישום הרביעי, אני רואה צורך להידרש לטענותיו ביחס לאישום השלישי, לפיהן הודעתיו של י.מ. אינן יכולות להוות סיוע לאלה של ה.צ. יש לזכור, כי אף אם יש לבחון את קיומה של תוספת ראייתית מסוג סיוע כבר בשלב הדיון במעצר עד תום ההליכים, הרי ששאלה זו נבחנת ברמה הלכאורית בלבד ... בעניין זה, אך אעיר כי בניגוד לטענת העורר - לפיה בית המשפט המחוזי "לא מתייחס לפערים ולשוני הכל כך מהותי בתיאור האירועים" שבין גרסתו של י.מ. לגרסתו של ה.צ. - הרי שבית המשפט נדרש לנושא זה ואף ציין כי "מדובר בטענות לא מבוטלות" וכי "בהחלט קיימת אפשרות כי קיים ערבוב מסוים בין האירועים השונים" (עמ' 24 להחלטה). עם זאת, בסופו של יום קבע בית המשפט כי שעה שמדובר ממילא בראיית סיוע, ובהליך מעצר, הוא אינו רואה בטיעון זה "ככזה השומט את הקרקע תחת התשתית הראייתית".

באשר לעילת המעצר קבע בית המשפט העליון באותה החלטה כי:

"בהתחשב בחומרת מעשיו ובעברו הפלילי המכביד, אף אין ספק כי קמה עילת מעצר בעניינו. בית המשפט המחוזי ציין, כי לחובת העורר 11 הרשעות קודמות בעבירות אלימות, רכוש וסמים וכי הרשעתו האחרונה היא משנת 2010 בגין קשירת קשר לפשע וסיוע לאחר מעשה (בעבירה של רצח) בגינה נדון לעונש של שבע שנות מאסר. לא זו אף זו, הוראת סעיף



21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים חלה במקרה דנן ומקימה חזקת מסוכנות סטטוטורית".

עוד בעניין עילת מעצר משום מסוכנות קבע בית המשפט העליון בבש"פ 8806/16 בעניין בקשה להאריך את מעצרו של המבקש לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי כדלקמן:

"סבח - הטיעון המרכזי שהעלה סבח היה כי הגיעה העת לבחון את האפשרות לשחררו לחלופת מעצר, או לכל הפחות למעצר בפיקוח אלקטרוני, ועל כן אין מקום להארכה נוספת של מעצרו מאחורי סורג ובריא. בהקשר זה ביקש סבח ליתן משקל משמעותי לכך שחלקו הלכאורי בפרשה הוא מצומצם. טענה זו אין בידי לקבל. כאמור, לסבח מיוחסת מעורבות באישומים השלישי והרביעי. במסגרת זו הוא מואשם בעבירות חמורות ביותר, ובכלל זה בעבירות רצח וניסיון רצח - והכול במסגרת ארגון פשיעה. בחינת פרטיו של כל אחד מאישומים אלה אף מדגישה כי המעורבות המיוחסת לסבח אינה עניין של מה בכך. במסגרת האישום השלישי הוא מואשם במעורבות ישירה בהכנות לניסיון ההתנקשות ברוזנשטיין על-ידי כך שלקח חלק בהכנות של מטען החבלה, בהטמנתו ברכב ששימש לניסיון ההתנקשות ובבדיקתו. כמו כן, במסגרת האישום הרביעי מואשם סבח בין היתר בכך שמסר את מטען החבלה שהיה מיועד לניסיון ההתנקשות השני ברוזנשטיין לידי של לוי. אכן, בסופו של דבר המטען התגלה כלא תקין והוחלף - אולם אין בכך כדי להמעיט מחומרת המעשים. מכל מקום, ישנה אף תשתית ראייתית לכאורית הקושרת את סבח גם למסירתו והרכבתו של המטען השני, אשר הפעלתו הובילה לבסוף למותם של שלושה אזרחים ולפציעתם של 51 נוספים (לעניין זה ראו החלטתו של השופט דנציגר בערר שהגיש סבח על ההחלטה לעצרו עד תום ההליכים: בבש"פ 4398/16 הנזכר לעיל, בפסקה 11)). ברי אפוא כי מן המעשים המיוחסים לסבח עולה מידה רבה של מסוכנות. אכן מדובר בשני אישומים "בלבד" אך בהשוואה למשפטים אחרים כל אחד מהם היה נחשב לכתב אישום "מכובד" בפני עצמו. בשים לב לעוצמתה של המסוכנות האמורה - גם בשלב זה - איני סבורה כי חלוף הזמן מצדיק את שחרורו של סבח מן המעצר.

על כך יש להוסיף את עברו הפלילי המכביד של סבח. כאמור, לסבח 12 הרשעות קודמות בעבירות חמורות. הרשעתו האחרונה היא משנת 2010, ועניינה פרשת הרצח הטרגי של מרגריטה לאוטין ז"ל לנגד עיניהם של בן זוגה וילדיה בשנת 2008. סבח הורשע במסגרת הסדר טיעון בקשירת קשר לביצוע הרצח ובסיוע למבצע הרצח לאחר מעשה, ונדון לשבע שנות מאסר (בניכוי ימי מעצרו). בא-כוחו של סבח הדגיש את העובדה שההרשעה נסבה על מעשים שבוצעו לפני כשמונה שנים. אולם, דומה שחשובה לא פחות העובדה שמדובר על מעורבות בפעילות פלילית חמורה ביותר שהובילה למותה של עוברת אורח תמימה. על רקע זה ובנסיבות המתוארות, נוטה נקודת האיזון לעבר האינטרס הציבורי".

ביום 9.8.18, במסגרת בבש"פ 5802/18, הורה בית המשפט העליון על הארכת מעצרו של המבקש ב- 150 ימים החל מיום 10.8.18 או עד למתן פסק הדין בתיק העיקרי, לפי המוקדם, בקבעו כדלקמן:



"בענייננו, העבירות המיוחסות למשיבים (אברג'יל והמבקש - א.ה) הינן עבירות חמורות ביותר, ומצביעות על המסוכנות הרבה הנשקפת מהם. כזכור, למשיבים מיוחסים מעשים קשים שבוצעו במסגרת ארגון פשיעה רב זרועות, ובכלל זאת מעשי רצח וניסיונות לביצוע רצח של גורמים עברייניים עמם חברי הארגון מסוכסכים, אשר הביאו למותם ולפציעתם של אזרחים חפים מפשע. בהחלטתי הקודמת בעניינם של המשיבים (בש"פ 7738/17) [פורסם בנבו] עמדתי בין היתר על פסיקתו של בית משפט זה לפיה - "רק במקרים נדירים ביותר ויוצאי דופן, ניתן יהיה להסתפק בחלופה למעצרו של מי שמואשם בעבירה של רצח בכוונה תחילה, שהיא החמורה שבעבירות. מטבע הדברים, אדם המסוגל לבצע רצח, מסוכן הוא לביטחון הציבור, וקשה ביותר להפריך חזקת מסוכנות זו. אדם שאינו בוחל אף בפגיעה בערך הבסיסי והאוניברסאלי של קדושת החיים, אינו ראוי לאמון שהחברה נותנת באדם המשוחרר בערובה - שיקיים את תנאי שחרורו. מקום בו לכאורה הנאשם רצח אדם - אין להניח כי צווי בית המשפט יהיה בהם להטיל עליו מורא. את הסיכון מפניו של הנאשם שפגע בערך הנעלה מכל הערכים - יש להטיל על הנאשם ולא על סביבתו. זאת ועוד, אדם הנאשם בעבירה שדינה מאסר עולם חובה, אף אינו נתון למוראו של עונש נוסף בגין עבירות שיבצע בעת היותו משוחרר בתנאים. משודע הנאשם כי אם יורשע, דינו לכלות ימיו בין כתלי בית הסוהר - ספק רב אם יש דבר שירתיעו מלחזור על מעשיו כדי להימלט מן הדין או למען מטרה אחרת..."

בנוסף לעילת המסוכנות, קיים, בנוסף, גם חשש מוחשי להימלטות מן הדין, נוכח התשתיות והאמצעים העומדים לרשות המשיבים במסגרת הארגון כארגון פשיעה בינלאומי. חשש זה מתחזק נוכח העונשים החמורים להם צפויים המשיבים, אם יורשעו בדין. אשר לחשש ולשיבוש מהלכי משפט, להשפעה או לפגיעה בעדים, עליו עמד בית משפט זה בהחלטות קודמות - בענין זה ניתן יהיה לערוך הערכה מחודשת עם סיומה הקרוב של פרשת התביעה".

טענות הצדדים

טענותיו של המבקש, שתיים הן: האחת כי חל כרסום משמעותי במסד הראייתי בכך שהמשיבה לא הטיחה בפני המבקש, עת העיד כעד הגנה במשפט, את הראיות הרלבנטיות של עדי המדינה, ולטענתו לא הוצגה ראיה הקושרת את המבקש לאישומים המיוחסים לו. לשיטת בא כוח המבקש, אי הטחת ראיות כאמור מוביל למסקנה כי חל כרסום משמעותי במסד הראייתי.

כמו כן, טען בא כוח המבקש כי הוכיח שבעת הרלבנטיות לא הייתה בבעלות המבקש מכונת מאזדה, בניגוד לעדותו של עד המדינה י.מ.

וטענה שנייה היא בכך שבא כוח המבקש כורך בטיעון זה, הטענה בדבר חלופי הזמן. לשיטת בא כוח המבקש, השילוב של חולשת הראיות עם העובדה שהמבקש עצור מזה כ- 4 שנים, חייבת להוביל לעיון חוזר במעצר ולשחרור המבקש.



המשיבה, באמצעות נציגיה, חזרה על העובדה שמדובר בבקשה חוזרת של הבקשה הקודמת אשר נדחתה על ידי, ומוסיפה בטיעוניה בכתב כי מדובר "העתקה והדבקה" של הבקשה הקודמת (סעיף 7 לתגובת המשיבה).

באשר לטענה כי לא הוטחו בפני המבקש בעת שהעיד הרי שהמשיבה הסבה תשומת הלב לחקירתו הנגדית הארוכה של המבקש המשתרעת על פני 249 עמודי פרוטוקול. כמו כן, לטענתה אין ממש בטענה כי לא הוטחו בפני המבקש הראיות הקושרות אותו לאישומים לרבות לאישום הרביעי. יתירה מזו, על פי תגובת המשיבה וההפניה למראה מקום בפרוטוקול מצביעה על כך ש"פרשת ההגנה הרעה את מצבו של המבקש", בין היתר משום שהמבקש הודה כי שיקר בחקירתו, כמו גם הודה שתיאם גרסאות עם יניב בן סימון עובר לחקירתם במשטרה.

באשר לטענה כי בעת הרלבנטית לא הייתה ברשות המבקש מכונית מאזדה, תשובת המשיבה היא שהוכח שהמבקש עשה שימוש במספר כלי רכב, וכי הרישום הפורמלי במשרד הרישוי אין בו כדי להצביע על השימוש בפועל של כלי הרכב.

דין והכרעה

בטרם דיון אעיר הערה העולה מתוך המפורט בבקשת המבקש. עיינתי עיין היטב בבקשת המבקש בכתב שהגיש הוא סמוך לדיון שהתקיים לפני ביום 3.10.19. עיינתי שוב בבקשה שהגיש המבקש לעיון חוזר מלפני כשנה, הבקשה בעקבותיה נתתי ההחלטה לדחותה. השוואה בין שתי הבקשות מגלה כי רבים מ-105 סעיפיה זהים לבקשה מלפני שנה, למעט סעיפים 88 - 94 בהם מפרט בא כוח המבקש מדוע לשיטתו חל כרסום משמעותי במסד הראייתי. לא מצאתי להרחיב הדיבור באשר להתנהלות זו, אך ראוי היה לו לבא כוח המבקש להימנע מחזרה על טענות אשר בקשר אליהן החלטתי זה מכבר. אבהיר את הידוע, איני דן כערכאת ערעור על החלטותיי.

עוד מצאתי לציין כי למקרא הבקשה, תשובת המשיבה ולאחר הדיון שהתקיים לפני, אני סבור, בכל הכבוד, כי בקשה זו, למצער מיותרת. כפי שצינתי, מתוך המצוי לפני, למעשה ממחזר בא כוח המבקש הטענות שטען לפני כשנה, ואשר לגביהן ניתנה זה מכבר החלטה שדחתה אותן.

החלק שלא נטען אז וכביכול התחדש כיום הוא בעדותו של המבקש כעד הגנה והטענה כי באותה עת, לא הייתה ברשותו מכונית מאזדה בניגוד לעדות עד המדינה.

עיינתי בעדותו של המבקש בבית המשפט, ואני קובע כי אין ממש בטענה כי חל מהפך ראייתי במסד הראיות שיש בו כדי להביא לקבלת הבקשה. בא כוח המבקש אינו עושה שימוש בבקשתו בביטוי השגור על פי הפסיקה בבקשות אלה "מהפך ראייתי" אלא מעדיף הוא הביטוי "כרסום" ראייתי. אני סבור שאפילו כרסום ראייתי אין כאן. יתירה מזו, כפי שהפנתה המשיבה תשומת הלב, לא רק שהראיות לא נחלשו, אלא התחזקו נגד המבקש.

באשר לרכב המזדה. ראשית אכן, הרישום במשרד הרישוי אינו אלא פורמאלי ואין הוא בהכרח משקף את הלכה למעשה



את הבעלות או למצער את השימוש ברכב. אין בכך כדי להביא למסקנה כי עדותו של עד המדינה נסתרה וכי יש לקבוע שחל מהפך במסד הראייתי. בוודאי שלא.

באשר לחלוק הזמן. העבירות המיוחסות למבקש חמורות ביותר. ושוב, כפי שנעשה בהחלטות קודמות אפנה לאישום הרביעי שבו מיוחסת למבקש עבירה רצח של שלושה בני אדם על לא עוול בכפם ופציעתם של 51 אנשים. איני סבור כי חלוק הזמן, בנסיבות אלה, הינו מרכיב שיש בו כדי להביא לשינוי במצבו של המבקש.

אשר על כן, אני דוחה את הבקשה.

המזכירות תעביר הבקשה לבאי כוח הצדדים.

ניתנה היום, ח' תשרי תש"פ, 07 אוקטובר 2019, בהעדר
הצדדים.